

Výstup ze synodání skupinky Téma I – Na společné cestě

Kdo putuje společně v místní církvi:

Základem společného putování v církvi je to, že spolu putují velmi odlišní lidé, kteří jsou spojeni společnou vírou.

Ve farnostech jsou různé skupiny, například senioři, mládež, ... Většina věřících chodí v neděli na bohoslužby. Kněz může dát impuls pro dění ve farnosti, nemůže vše udělat sám. Aktivita může přijít od farníků a stačí, když dostanou prostor a důvěru.

Církev by se neměla uzavírat sama do sebe, není to jen společenství těch, kdo jsou pokřtěni. Nejsme tu pro sebe, jako vzájemně prospěšný spolek, ale jsme tu pro druhé. Společná cesta znamená nejen, že jdeme vedle sebe, ale že se o druhé staráme, že nás zajímají problémy, které na cestě mají. Naše cesta má směřovat/ukazovat k Boží lásce, pokoji, dobru a milosrdenství.

Kdo putuje po stejné cestě mimo církevní obvod:

Křesťané z jiných církví, s kterými často moc kontaktu nemáme.

Mnoho lidí mimo církev žije lásku k bližnímu v praxi, můžou být příkladem pro lidi v církvi.

Kdo je opomíjený:

My křesťané se často nevyjadřujeme způsobem, který je srozumitelný pro dnešního člověka. Dokud se člověk necítí přijatý, nemůže se zapojit a pocítit, že do církve/do farnosti patří.

Mezi těmi, kteří mají pocit nepřijetí – často spojené s vyloučením ze svátostí – jsou například:

- lidé ze společenství LGBT
- rozvedení a znovu sezdání
- partneři katolíků z jiných církví

S tím souvisí promyšlení hříšnosti – co je náplň Desatera pro dnešního člověka. Církev nemá posuzovat, ale přijímat. Má i „vychovat“, ale hlavně žitým příkladem, jinak není důvěryhodná.

Uzavřenost církevních kruhů vyplývá často z toho, že se princip (abstraktní, biblický, morální) nadřazuje nad situaci konkrétního člověka – místo milosrdenství tzv. morální princip.

Ve skupince ale zazněl i jiný názor, že nemůžeme připustit věci, které jsou v rozporu s učením církve nebo učením Krista.

Lidé hledající, nevyhranění, nesmělí, se můžou také cítit nepřijati, zvláště ve velkých pražských farnostech. Církev by měla být nízkoprahová, anonymita se dá prolomit například akcemi na seznámení, vítáním těch, kteří jsou na mši poprvé, rozloučením s farářem u dveří po mši. Nemá se to ale nutit, někomu stačí chodit na mši i na svátosti a zůstat v anonymitě.